

Život v mobilu

16. října 2018 11:11 Martin Švihla, učitel aikida a lektor osobního rozvoje

Nedávno jsem šel vysypat plasty do popelnic přes ulici a kousek od domu jsem míjel zaparkované policejní auto. Oba policisté v něm měli skloněné hlavy a upřeně se dívali do mobilů. Když jsem se za dvě minuty vracel, jejich pozice byla úplně stejná. Až mě napadlo, že kdybych zašel domů, vzal něco k jídlu a udělal si na kapotě jejich vozu s přáteli piknik, ani by si toho nevšimli.

Abychom si rozuměli – tento sloupek není o práci policistů. Česká republika je šestá nejbezpečnější krajina na světě a policie má na tom určitě svůj podíl. Tento sloupek je o mobilních telefonech. Všimli jste si, do jaké podivně shrbené pozice se dostanete, když skloníte hlavu a podíváte se do telefonu?

A všimli jste si, že v tom okamžiku se vaše pozornost ztratí z vašeho těla a prostoru kolem vás? Všimli jste si, že kromě mobilu si pak už ničeho nevšímáte? Pozornost se totiž v tom momentu přesune z reálného světa do virtuálního prostoru složeného z nul a jedniček a uvízne v osidlech sociálních sítí.

Když se podíváme na takového člověka zvenku, vypadá, jako by do prostoru ani nepatřil. On tam totiž vlastně ani není – je „duchem nepřítomný“. Kráčí pomalu se skloněnou hlavou a nevšímá si okolí. V západní Evropě už pro tenhle postoj mají jméno: „smombie“. Znamená to „smartphone zombie“.

Když nás pohltí mobil, nevoní nám květy, nefouká vítr, nemáme hlad, nevidíme pohled našich blízkých. Jen se skloněnou hlavou nepřítomně šoupeme palcem po obrazovce a posouváme obrázky, cihličky nebo zprávy. Jako by se čas našeho života ztrácel do virtuálních světů.

A to je ta cena, kterou za rozptýlení „tam mimo“ platíme. Platíme vlastním životem. Kolik jsme ho už minuli?